

hvad der ikke staaer; thi, kun naar der stod, hvad der ikke staaer: Rigsdagens grundlovlige Myndighed indskrænkes herved til Kongerigets særlige Anliggender, ja, saa havde han, og de vistnok ikke saa faa Rigsdagsmænd, der dele Tante med ham, Ret til at slutte, at, om ogsaa nogle af disse særlige Anliggender overgik til Fællesanliggenderne, saa vilde dog Grundloven staae ligesaa gyldig som før, da den ikke derved kunde berøres. Men nu staaer der aldeles ikke de Ord om Rigsdagen eller dens Myndighed, Noget, hvorom der, som jeg før har bemærket, i hele dette Forslag hersker den dybeste Tausshed, men der staaer, at Grundloven af 5. Juni 1849 indskrænkes til at gjælde for Kongerigets særlige Anliggender, og, dersom disse tydelige Ord endnu kunde trænge til nærmere Forklaring, saa findes den i den 6te Paragraph, hvor der siges, at de Paragrapher i bemeldte Grundlov, der angaae baade Monarchiets fælles og Kongerigets særlige Anliggender, ere indskrænkede til disse sidste alene; da der nu altsaa staaer saaledes, saa ikke alene mener jeg, men jeg er aldeles overbevist om, at, naar man da vil sige, at, selv om det, som nu kaldes særlige Anliggender, gik over til at blive fælles Anliggender, naar, for at nævne et Exempel, der er brugt paa begge Sider, Preselovgivningen gik over til at blive et Fællesanliggende, og ikke længer var et af Kongerigets særegne Anliggender, da skulde dog ligesuldt § 91 i Grundloven være gjældende, saa siger man derved kun, at „indskrænket“ og „indskrænket“ er Et og det Samme, og søger kun ved en Selvmodsigelse forgjæves at rokke den urokkelige „Modsigelses Grundsatning.“ En anden Indvending gjorde den ærede Rigsdagsmand for Svendborg igaar, vist ogsaa tilfælles med Flere, nemlig, at, hvor store end Manglerne kunne være, og hvor stor end Faren kunde være ved at indlade sig paa at stadfæste dette Forslag, saa vilde dog Faren alligevel være langt større ved nu at foretage Forandringer dert, efter som vort nærværende, Friheden og den danske Sag særdeles gunstige, Ministerium derved maatte staae og falde; men jeg maa antage, at, ligesom den første Indvending grunder sig paa en Forverling af Begreberne Grundlov og Rigsdag, saaledes maa den

anden grunde sig paa en ligesaa besynderlig Misforstaaelse af Stillingen og Omstændighederne, saaledes som de virkelig ere. Hvad nemlig den Paastand angaaer, at det nuværende Ministerium skulde være saa gunstigt stemt for Friheden og den danske Sag, at den danske Rigsdag trygt kan overgive baade sin og Rigets og Folkets Skæbne i dets Hænder, da er det Noget, som jeg ikke troer med Rette kunde siges om nogetsomhelst Heelstatsministerium; men i alt Fald kan det nærværende Ministerium jo umuligt være bundet til det foreliggende Forslag, som det jo ikke har forelagt; det er jo et Forslag, som baade er gjort og taget tilbage af det forrige Ministerium, saa at selv dette Ministerium hverken stod eller faldt med Forslaget, og det er derfor aldeles ubegribeligt, hvorledes det nuværende Ministerium skulde staae eller falde med det Forslag, som det ikke selv har gjort, med det Forslag, om hvilket Ministeriet endogsaa i sit Program har sagt, at det som en Indrømmelse og Indvirkning vilde slutte sig dertil, og at den Betænkelse, det kunde have derved, kun overvandt ved at see hen til Paahængen ved § 2, som aabnede Udsigt til ved simpel Lov at faae forandret, hvad der kunde ønskes overført fra de særlige Anliggender til de fælles. Uagtet jeg mener, at dette er klart nok, skal jeg dog ikke vægre mig ved at gaae nærmere ind paa den hele Stilling og de Omstændigheder, hvorunder vi i det Hele befinde os. Det nærværende Ministerium har i sit Program erklæret alene ad den lovlige Veie at ville stræbe at komme overeens med den danske Rigsdag. Det nærværende Ministerium taler sømmeligt til den danske Rigsdag, det nærværende Ministerium viser ved sin Dannelselse, at der er gjort Indrømmelser til den danske Rigsdags og Danmarks Side, men at kalde dette Ministerium i det Hele saa gunstigt for Folkfriheden og den danske Sag, at vi trygt kunde overgive al vor Ret, stolende paa, at det vilde skaffe os den igjen enten gennem Fællesforfatningen, eller paa hvad Maade det ellers kunde skee, det finder jeg ikke, at der er mindste Grund til, det vilde jeg, som sagt, ikke paastaae om nogetsomhelst Heelstatsministerium, det maa jeg benægte saa meget stærkere om dette Ministe-